

https://bia-unikal.org/?p=11415&fbclid=IwY2xjawG-dKFleHRuA2FlbQIxMAABHR85VsLM3R4p8NH-RmY7w8XqiCVirX-CB0UA6CuXO3tL_icTu0hmZCiYxA_aem_26VpzztdfwwVmJA0kwiVjQ

<https://feast-ed.org/it-can-get-bad-and-thats-good-to-know/>

It Can Get Bad, And That's Good To Know

Анорексията като процес – добре е да знаете и лошите прогнози

От анонимна майка

Когато дъщеря ми беше диагностицирана за първи път с анорексия, една добра приятелка ме свърза с нейна приятелка от колежа (някой, когото не познавах), който беше насочвал лечението на дъщеря си с анорексия. Знаех, че би било полезно да има някой, който е минал през това преживяване, за да ми даде някои прозрения, съвети и подкрепа. Знаех за неправилното хранене (сигурна съм, че много жени поне разпознават безумната диетична култура навсякъде около нас), но не познавах анорексията. Просто знаех, че това, което преживя дъщеря ми, не е екстремна диета. Очевидно беше нещо много по-голямо и много по-страшно.

Определено се уплаших. Видях как моята разумна, забавна, умна дъщеря се превръща в черупка от себе си. Можех да видя как светлината излиза от очите ѝ, докато килограмите се отделяха от тялото ѝ. Виждах страх зад тези празни очи, когато тя имаше нужда да яде - или се въртяхме около храната по някаква причина. Искях да разбера. Искях да науча повече. Искях да помогна. Искях да я спася.

И така, обадих се на този общ приятел. Беше мила, подкрепяше и беше брутално честна. Тя ми разказа какво е преживяла. Тя ми разказа за ада, през който е преминала и през който все още преминава, докато дъщеря ѝ се бореше с тази болест. Тя ми разказа за заплахите за самоубийство, самонараняването и бягството. Тя ми разказа за болката от това да оставиш детето си на грижите на други, защото е твърде болно, за да си е вкъщи. Тя ми разказа за агонизиращия парадокс отчаяно да искаш детето си да се прибере от болницата. Тя ми разказа за незаконната употреба на наркотици, която е започнала по времето, когато дъщеря ѝ най-накрая достигна възстановително тегло. Тя ми разказа за предписаните лекарства, които приема, защото започва да губи собственото си чувство за здрав разум и способността си да намира радост.

Бях благодарна, че беше толкова честна. Водех си бележки за всеки ресурс и програма. Всяко предложение и съвет. Поръчах книгите, слушах подкастите и посетих уебсайтовете. Оценявах нейния жив опит и желанието ѝ да го сподели с мен.

Но също така си помислих - това няма да е моята история. Знаех, че дъщеря ми изпитва трудности, но си мислех, че няма начин да направи тези неща. Заплахи за самоубийство? Самонараняване? Бягане? Не, не моето сладко момиче.

Чух историята на тази приятелка като нейна история. Чух го като нейно преживяване. Взех от него това, което смятах за полезно, и се опитах да разделя останалото.

Но докато болестта бушуваше, усетих как гневът и яростта започват да растат по-дълбоко и по-силно в дъщеря ми. Хранителното разстройство вземаше връх. Моето сладко момиче беше някъде невидимо. Моето невероятно момиче заплаши със самоубийство, красивото ми дете се нарани, любящата ми дъщеря избяга от дома.

Наскоро си казах: „Просто ми се иска да знаех, че може да стане толкова лошо.“ И тогава се сетих. Знаех. Всъщност един от първите хора, с които говорих, каза точно колко лошо може да стане. Но тогава не можах да го чуя. Не исках да го чуя.

Така че почувствах необходимостта да напиша тази история за тези от вас в началото, просто, за да знаете. Може да стане лошо. И може би е по-добре да знаете това сега. Просто ще трябва да вървите ден след ден, понякога момент след момент или хапка след хапка, за да преминете.

Всяка история е уникална. Всяко семейство е различно. Всяко дете има различна генетика. Всеки човек има различни умения. Някои хора се възстановяват бързо с подходящо ръководство; някои хора изнемогват в лечение, което не е подходящо. Вашият път през тази неприятна болест ще бъде ваш.

Не казвам, че трябва да знаете само за лошите неща. Предлагам ви да прочетете всички истории. Добрите и лошите. Знам, че намирам вдъхновение в слушането на истории за възстановяване. Имаме нужда от повече от тях. Всички ние заслужаваме да знаем, че може да стане по-добре.

Например, след година или две може да проверите този общ приятел и да научите, че дъщеря им харесва първата си година в колежа. Теглото и мозъкът ѝ са възстановени и чисти. Тя е наясно с болестта си и продължава да работи усилено за възстановяването си. Тя оценява всичко, което родителите ѝ са направили за нея. Сега тя е фокусирана върху бъдещето, в което може да помага на другите.

Това ли ще бъде моята история? Аз не знам. Но е добре да се знае. Възможно е.

Оригинална статия: <https://feast-ed.org/it-can-get-bad-and-thats-good-to-know/>